

Sygn. akt IX Ca 861/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IX Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mirosław Wieczorkiewicz (spr.)
Sędziowie:	SO Agnieszka Żegarska SO Jacek Barczewski
Protokolant:	pracownik sądowy Natalia Kruczyk

po rozpoznaniu w dniu 9 lutego 2017 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O.

przeciwko Skarbowi Państwa - Prezydentowi Miasta O.

o ustalenie

na skutek apelacji powódki od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie

z dnia 28 czerwca 2013 r., sygn. akt I C 417/13,

I. oddała apelację,

II. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem kosztów procesu za instancję odwoławczą.

Agnieszka Żegarska Mirosław Wieczorkiewicz Jacek Barczewski

Sygn. akt IX Ca 861/13

UZASADNIENIE

Powód wniósł o ustalenie, że dokonane pismem z dnia 13 grudnia 2010 r. przez Prezydenta O. wypowiedzenie obowiązującej opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego gruntu położonego w O. przy ul. (...), oznaczonej, jako działki nr (...) było bezskuteczne. Powód wniósł również o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu powód wskazał, że Prezydent O. wyżej wymienionym pismem wskazał zaktualizowaną opłatę w łącznej wysokości 287.264,97,-zł. Jednak Prezydent O., nie dopełnił obowiązku sprecyzowania organu, w imieniu, którego działa. Ponadto, nie określił również, czy nieruchomości gruntowa, której aktualizacja dotyczy, stanowi własność Skarbu Państwa, czy też Gminy O.. Powód jest, bowiem użytkownikiem wieczystym wielu gruntów, które stanowią

własność zarówno Gminy O. jak i Skarbu Państwa. W piśmie Prezydenta Miasta O. brak było również pouczenia, co do sposobu zakwestionowania wypowiedzenia. Powyższe uchybienia pociągają za sobą bezskuteczność działania organu zmierzającego do ustalenia nowej opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste nieruchomości gruntowej.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazał na niedopuszczalność powództwa w trybie art. 189 kpc z uwagi na toczące się postępowanie w trybie przepisów z art. 77, art. 78, art. 79 i art. 80 ustawy o gospodarce nieruchomościami.

Wyrokiem z dnia 28 czerwca 2013r., Sąd Rejonowy w Olsztynie oddalił powództwo oraz rozstrzygnął o kosztach procesu na podstawie art. 98 § 1 kpc.

Sąd I instancji ustalił, że pismem z dnia 13 grudnia 2010r. skierowanym do powoda Prezydent O. wypowiedział dotychczasową wysokość opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego gruntu położonego w O., tj. działek gruntu nr (...) ustalając opłatę roczną, obowiązującą od dnia 1 stycznia 2011 r. na łączną kwotę 287.264,97,-zł. W piśmie Prezydent O. nie wskazał, w imieniu, jakiej osoby prawnej występuje organ składający oświadczenie o wypowiedzeniu opłaty. Powód złożył do Samorządowego Kolegium Odwoławczego wniosek o ustalenie, że aktualizacja opłaty jest niezasadna. Kolegium oddaliło złożony przez powoda wniosek. Powód złożył również sprzeciw od tej decyzji.

Sąd I instancji rozpoznając sprawę wskazał, że w Sądzie Okręgowym w Olsztynie, pod sygnaturą I C 22/13 toczyło się postępowanie w trybie art. 78 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami w przedmiocie ustalenia zasadności wymiaru opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste nieruchomości.

Mając to na uwadze Sąd Rejonowy wskazał, że w świetle poczynionych w sprawie ustaleń roszczenie powoda nie zasługiwało na uwzględnienie z uwagi na brak interesu prawnego do wystąpienia z powództwem o ustalenie.

W ocenie Sądu I instancji powództwo z art. 189 kpc stanowi taki środek ochrony prawnej, który może zostać zastosowany jedynie wówczas, gdy żadne inne środki powodowi nie przysługują.

Zdaniem tego Sądu w przypadku powoda jednak taka sytuacja nie występuje.

Według Sądu Rejonowego powód złożył, bowiem wniosek do Samorządowego Kolegium Odwoławczego o ustalenie, że aktualizacja opłaty rocznej jest niezasadna, kwestionując jednocześnie jej wysokość w trybie art. 78 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Następnie, wskutek wydania przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w O. niekorzystnego dla powoda rozstrzygnięcia, ten w trybie art. 80 ust. 1 wspomnianej ustawy złożył sprzeciw.

Kolegium przekazało sprzeciw do Sądu Okręgowego w Olsztynie, gdzie toczy się postępowanie, przedmiotem którego jest ustalenie, czy aktualizacja opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste jest zasadna zarówno, co do samej istoty, jak i co do jej wysokości.

Sąd Rejonowy wskazał, że w zakresie kognicji Sądu Okręgowego jest również ocena skuteczności dokonanego pismem z dnia 13 grudnia 2010r. przez Prezydenta O. wypowiedzenia dotychczasowej opłaty.

W tych okolicznościach Sąd I instancji uznał, że stronie powodowej nie istnieje interes prawny w wytoczeniu powództwa o ustalenie, ponieważ prawa powoda, w związku, z którymi powód wystąpił z pozwem, zostaną ustalone w toczącej się przez Sądem Okręgowym w Olsztynie sprawie o ustalenie, czy aktualizacja opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste jest zasadna.

O kosztach Sąd Rejonowy orzekł na zasadzie art. 98 § 1 kpc, mając na uwadze wynik postępowania.

Apelację od powyższego wyroku złożył powód, zaskarżając rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w całości.

Powód zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

1) naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, tj. art. 189 kpc i przyjęciu, że po stronie powodowej brak jest interesu prawnego w wytoczeniu stosownego powództwa z uwagi na toczące się przed Sądem Okręgowym w Olsztynie postępowanie, którego przedmiotem było ustalenie, czy aktualizacja opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste jest zasadna, co do wysokości i błędnym uznaniu, że w zakresie kognicji tegoż Sądu należy również ocena skuteczności dokonanego przez pozwanego wypowiedzenia opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego, podczas gdy w rzeczywistości powód miał interes prawny występując z przedmiotowym roszczeniem, zaś właściwy do merytorycznego rozpoznania niniejszej sprawy był właśnie Sąd orzekający w niniejszej sprawie, albowiem Sąd Okręgowy uznał, iż łączne rozpoznanie niniejszych postępowań jest niemożliwe, wskutek czego roszczenie o ustalenie bezskuteczności dokonanego wypowiedzenia wyłączył do odrębnego rozpoznania,

2) naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, tj. art. 189 kpc i przyjęciu, że po stronie powodowej brak jest interesu prawnego w wytoczeniu stosownego powództwa, podczas gdy jego interes prawny przejawia się z uwagi na okoliczność znacznego zwiększenia się wysokości opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego zaś na skutek wzrostu wartości wskazanych w wypowiedzeniu nieruchomości, nawet w przypadku prawomocnego pozytywnego rozstrzygnięcia sprawy toczącej się przed Sądem Okręgowym w Olsztynie, opłata roczna z tytułu użytkowania wieczystego będzie wyższa, aniżeli opłata w dotychczasowej wysokości (tj. sprzed dokonania przez Prezydenta Miasta O. wypowiedzenia w grudniu 2010r.). W przypadku natomiast ustalenia przez Sąd Rejonowy bezskuteczności spornego wypowiedzenia, powód nie będzie zmuszony do uiszczenia stosownych opłat za lata 2011-2013 w zwiększonej wysokości, przez co uzyska znaczne korzyści finansowe,

3) naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez ich błędną wykładnię, tj. art. 78 ust. 2 w związku z art. 80 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami polegającego na przyjęciu, iż Sąd Okręgowy w ramach postępowania będącego kontynuacją trybu określonego w ustawie o gospodarce nieruchomościami polegającego na ustaleniu, czy aktualizacja opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste jest zasadna zarówno, co do samej istoty, jak i wysokości winien badać również ustalenie bezskuteczności spornego wypowiedzenia, podczas gdy Sąd ten jest uprawniony wyłącznie do ustalenia zasadności i wysokości dokonanego wypowiedzenia, zaś o ustaleniu jego bezskuteczności winien orzec Sąd rozpoznający niniejszą sprawę.

Mając powyższe na uwadze, powód wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz pozostawienie temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach procesu za obie instancje.

Jednocześnie, powód wniósł o przeprowadzenie dowodu z dokumentów znajdujących się w następujących aktach sprawy Sądu Okręgowego w Olsztynie:

1) o sygn. akt I C 22/13:

- wniosku z dnia 12 stycznia 2011 r. na okoliczność, iż z uwagi na wzrost ogólny wartości nieruchomości. Powód w tym postępowaniu domaga się wyłącznie ustalenia niższej opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego,
- pisma procesowego powoda z dnia 14 marca 2013 r. wnoszącego o ustalenie bezskuteczności wypowiedzenia opłaty rocznej z dnia 13 grudnia 2010 r.,
- postanowienia Sądu z dnia 19 marca 2013 r. na okoliczność wyłączenia przez Sąd Okręgowy w Olsztynie roszczenia w zakresie ustalenia, że dokonane pismem z dnia 13 grudnia 2010 r. przez Prezydenta Miasta O. wypowiedzenie obowiązującej opłaty rocznej było bezskuteczne,

2) o sygn. akt I C 170/13:

- prawomocnego zarządzenia o zwrocie pozwu na okoliczność nierozpoznania przez Sąd Okręgowy w Olsztynie powództwa o ustalenie, że dokonane pismem z dnia 13 grudnia 2010r. przez Prezydenta Miasta O. wypowiedzenie obowiązującej opłaty rocznej było bezskuteczne.

W odpowiedzi na apelację, pozwany wniósł:

1. oddalenie apelacji,
2. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Wbrew zarzutom apelacyjnym, Sąd odwoławczy uznał, że ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy nie wykraczają poza granice swobodnej oceny dowodów.

Poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy dowodów, których ocena nie wykazała błędów natury faktycznej, czy logicznej, znajdując swoje odzwierciedlenie w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Sąd Rejonowy wskazał, jakie fakty uznał za udowodnione, na czym oparł poszczególne ustalenia.

Sąd I instancji wskazał również wnioski, jakie wyprowadził z dokonanych ustaleń, opierając na nich swoje merytoryczne rozstrzygnięcie, co zostało zawarte w obszernych, dokładnych i logicznych wywodach uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia.

W konsekwencji ustalenia te i oceny Sąd Okręgowy przyjmuje za własne, zwracając uwagę, że nie ma wobec tego potrzeby procesowej przeprowadzania na nowo w uzasadnieniu owego orzeczenia oceny każdego ze zgromadzonych dowodów, a wystarczy odnieść się do tych ustaleń i ocen, które zostały zakwestionowane w apelacji /por. wyrok Sądu Najwyższego z 10 października 1998r., III CKN 650/98, OSNC 1999/3/60, wyrok Sądu Najwyższego z 4 kwietnia 2003r., III CKN 1217/00, niepublikowany i wyrok Sądu Najwyższego z 27 listopada 2003r., II UK 156/03, Lex nr 390069 oraz wyrok Sądu Najwyższego z 9 lutego 2012r., III CSK 179/11, LEX nr 1165079/.

W pierwszej kolejności należy uznać, że Sąd pierwszej instancji zasadnie stwierdził, iż powód nie legitymuje się interesem prawnym do wystąpienia z powództwem o ustalenie w realiach niniejszej sprawy (art. 189 kpc).

Powództwo o ustalenie nieistnienia stosunku prawnego lub prawa może być uwzględnione wtedy, gdy spełnione są dwie przesłanki merytoryczne: interes prawny oraz wykazanie prawdziwości twierdzeń powoda o tym, że dany stosunek prawny lub prawo nie istnieje. Pierwsza z tych przesłanek warunkuje określony skutek tego powództwa, decydując o dopuszczalności badania i ustalania prawdziwości twierdzeń powoda. Wykazanie zaś istnienia drugiej z tych przesłanek decyduje o kwestii zasadności powództwa (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 czerwca 2001 r., II CKN 898/00, Legalis nr 277455).

Samo pojęcie interesu prawnego należy interpretować szeroko, przy czym nie musi być to interes majątkowy, może to też być interes niemajątkowy. Interes prawny zachodzi natomiast wówczas, gdy istnieje niepewność danego prawa lub stosunku prawnego, zarówno z przyczyn faktycznych, jak i prawnych.

Należy jednak powtórzyć za Sądem Rejonowym, że jeżeli strona może dochodzić ochrony swych praw w innym postępowaniu, istnienie interesu prawnego w ustaleniu jest zasadniczo wykluczone (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 2011 r., I CSK 351/10, Legalis nr 427610).

Taka sytuacja miała właśnie miejsce w niniejszej sprawie.

Powód po otrzymaniu wypowiedzenia dotychczasowej stawki opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego, wystąpił do Samorządowego Kolegium Odwoławczego o ustalenie, że aktualizacja opłaty rocznej jest niezasadna, kwestionując jednocześnie jej wysokość w trybie art. 78 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami.

Zgodnie z treścią art. 80 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami, kolegium przekazało akta sprawy wraz z sprzeciwem Sądowi Okręgowemu w Olsztynie, który prowadził sprawę pod sygn. akt. I C 22/13, a następnie I C 401/14.

Należy zasignalizować, że w orzecznictwie nie ma jednolitości poglądów, co do charakteru sprawy, która toczy się w sądzie w wyniku sprzeciwu. Według jednego ze stanowisk jest to uregulowana w art. 189 kpc sprawa o ustalenie stosunku prawnego (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 września 1997r., III CZP 44/97, Legalis nr 31593), jednak prezentowane są także poglądy o kształtującym charakterze orzeczenia wydawanego przez sąd (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2003 r., I CK 66/02, Legalis nr 61443).

Jednak abstrahując od powyższych koncepcji wskazać należy, że spór sądowy wywołany wniesieniem sprzeciwu od orzeczenia Samorządowego Kolegium Odwoławczego nie jest typowym postępowaniem sądowo – administracyjnym, gdzie sąd powszechny kontroluje orzeczenie administracji. Sprzeciw od orzeczenia kolegium skutkuje utratą mocy orzeczenia, zaś sąd powszechny rozpatruje sprawę od początku. W orzecznictwie wskazuje się, że sąd rozpatrując powództwo na podstawie art. 80 ustawy o gospodarce nieruchomościami, nie ogranicza się do oceny skuteczności, czy bezskuteczności wypowiedzenia stawki opłaty, ale tę stawkę ustala w sposób wiążący dla stron stosunku umownego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20 maja 2014 r., I ACa 162/14, Legalis nr 992979).

Zatem strona powodowa, w toku sądowego postępowania o aktualizację opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego, mogła podnosić wszelkie zarzuty, w tym zarzut bezskuteczności wypowiedzenia.

Warto zauważyć, że takie zarzuty były podnoszone w toku postępowania, a przede wszystkim w apelacji i postępowaniu apelacyjnym w sprawie o sygnaturze akt I ACa 349/16.

Natomiast sądy rozpatrując sprawę w tym przedmiocie, były nie tylko władne do określenia wysokości zaktualizowanej opłaty, ale również do zbadania, czy wypowiedzenie zostało dokonane w sposób prawidłowy.

Co też czynił Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu orzeczenia, w ramach rozpoznania zarzutów apelacji powoda.

W tych okolicznościach, interes prawny powoda został wyczerpany w postępowaniu sądowym w ww. sprawie, wywołanym wniesieniem sprzeciwu od orzeczenia Samorządowego Kolegium Odwoławczego, a następnie w postępowaniu sądowym w sprawie toczącej się w Sądzie Okręgowym w Olsztynie (sygn. akt I C 22/13 i I C 401/14) i Sądzie Apelacyjnym w Białymstoku (sygn. akt I ACa 349/16).

W tym miejscu należy powtórzyć, że powód w apelacji od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 23 grudnia 2015r. - ustalającego opłatę roczną z tytułu użytkowania wieczystego, podniósł także zarzut naruszenia art. 189 kpc.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku oddalając apelację powoda wskazał, że brak jest dowodów pozwalających na przyjęcie, że dokonanie w dniu 13 grudnia 2010r. wypowiedzenie było bezskuteczne (k. 607 akt I C 401/14 i I ACa 349/16).

W tym zakresie nie ma powodu, aby powielać zawartą tam argumentację, tym bardziej, że materiał dowodowy w niniejszej sprawie jest nawet uboższy niż w ww.

W tym kontekście, należy powołać się na treść art. 365 § 1 kpc, który stwierdza, że orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej.

Rzecz jasna, moc wiążąca na podstawie art. 365 § 1 kpc ma tylko sentencja orzeczenia, nie mają jej zaś zawarte w uzasadnieniu motywy rozstrzygnięcia sądu (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2000r., II CKN 655/98, Lex nr 51062).

Niemniej jednak w niektórych przypadkach ze względu na ogólność rozstrzygnięcia wyrażonego w sentencji orzeczenia (oddalenie apelacji) okoliczności objęte uzasadnieniem mogą służyć do sprecyzowania zakresu mocy wiążącej tego rozstrzygnięcia, czyli granic jego prawomocności materialnej.

W przypadku wyroku treścią nakazu wynikającego z art. 365 § 1 kpc jest, więc powinność uwzględnienia przez wymienione w tym przepisie osoby i instytucje stanu prawnego utożsamianego z powagą rzeczy osądzonej prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy, co do istoty (por. wyrok Sądu Najwyższego, z dnia 15 lutego 2007r., II CSK 452/06, Lex nr 274151).

W tych warunkach należy uznać, że zgodnie z art. 365 kpc orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Wyrażona w tym przepisie moc wiążąca prawomocnego orzeczenia sądu charakteryzuje się dwoma aspektami. Pierwszy odnosi się do faktu istnienia prawomocnego orzeczenia, drugi przejawia się w mocy wiążącej rozstrzygnięcia zawartego w treści orzeczenia.

Stąd też orzeczenie prawomocne pociąga za sobą tę konsekwencję, że nikt nie może negować faktu istnienia orzeczenia i jego określonej treści, bez względu na to, czy był, czy też nie był, stroną w postępowaniu, w wyniku, którego zostało wydane to orzeczenie. Natomiast moc wiążąca rozstrzygnięcia zawartego w treści orzeczenia aktualizuje się w innym postępowaniu niż to, w którym wydane zostało orzeczenie, wówczas, gdy w tym innym postępowaniu występują te same strony (choćby w odmiennych rolach procesowych), ale inny jest przedmiot drugiego procesu. Wówczas sąd rozpoznający między tymi samymi stronami kolejną sprawę musi przyjąć, że dana kwestia prawna kształtuje się tak, jak przyjęto to wcześniej w prawomocnym wyroku. Ustalenia przedmiotowych granic mocy wiążącej prawomocnego orzeczenia dokonywać należy według reguł przyjętych w art. 366 kpc w odniesieniu do przedmiotowych granic powagi rzeczy osądzonej (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2007r., II CSK 452/06, OSNC-ZD 2008/1/20, z dnia 16 lipca 2009r., I CSK 456/08 i z dnia 23 sierpnia 2012r., II CSK 740/11 i wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 16 września 2016r., I ACa 316/16, LEX nr 2136995).

W konsekwencji nie można w przedmiotowej sprawie przyjąć, że wypowiedzenie z dnia 13 grudnia 2010r. jest bezskuteczne, skoro prawomocnym orzeczeniem ustalona została zaktualizowana opłata za wieczyste użytkowanie spornych działek gruntu powoda.

Abstrahując od powyższego wskazać należy, że okoliczności, na które powołuje się strona powodowa, nie mogą świadczyć o bezskuteczności wypowiedzenia dokonanego przez Prezydenta Miasta O..

Strona powodowa wskazała, że wypowiedzenie nie wskazywało osoby prawnej w imieniu, której działał Prezydent Miasta, nie wskazywało charakteru nieruchomości oraz nie zawierało pouczenia o sposobie zakwestionowania wypowiedzenia.

Odnosząc się do pierwszego z zarzutów wskazać należy, że Sąd Apelacyjny rozpatrujący apelację od wyroku Sądu Okręgowego o sygn. akt I C 22/13, faktycznie stwierdził niezachowanie warunków formalnych wypowiedzenia (brak wskazania organu, za który działał Prezydent Miasta).

Jednakże powyższe stwierdzenie tego typu uchybienia, było jedynie wystarczającym do przyjęcia, że powód złożył w terminie sprzeciw do Samorządowego Kolegium Odwoławczego od decyzji Prezydenta Miasta O.. A także wyczerpał dalszą drogę odwoławczą.

Bezzasadne są twierdzenia powoda, że wypowiedzenie z dnia 31 grudnia 2010r., nie zawierało wskazania sposobu jego zakwestionowania.

Z akt sprawy wynika jednoznacznie, że wypowiedzenie zawierało pouczenie użytkownika wieczystego o sobie jego zakwestionowania (k. 12).

Na końcu wskazać należy, że powód, jako użytkownik wieczysty powinien wiedzieć, które nieruchomości znajdują się w jego władaniu, i czyją własność stanowią (Skarbu Państwa czy Gminy O.).

Zaś treść jawnych ksiąg wieczystych dla ich użytkownika wieczystego nie jest tajemnicą.

W spornej decyzji były wskazane numery działek i miejscowość, gdzie położone były sporne nieruchomości, dlatego i w tym zakresie podnoszone argumenty przez powoda nie są zasadne.

Na koniec należy zauważyć, że prezydent miasta na prawach powiatu wykonujący zadania z zakresu administracji rządowej nawet może udzielić pełnomocnictwa do złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu wysokości opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości stanowiącej własność Skarbu Państwa (art. 11 ust. 1 i art. 78 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, jedn. tekst: Dz.U. z 2014 r., poz. 518 ze zm.) (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2015r., III CZP 40/15, OSNC 2016/6/71).

W uwagi na brak interesu prawnego w zakresie legitymacji do wytoczenia niniejszego powództwa nie jest szersze o analizowanie naruszenia prawa materialnego w zakresie wskazanym w apelacji, gdyż było to przedmiotem sporu w sprawie o sygnaturze akt I ACa 349/16 w Sądzie Apelacyjnym w Białymstoku.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy oddalił apelację na podstawie art. 385 kpc.

O kosztach postępowania, Sąd odwoławczy orzekł na podstawie art. 98 § 1 kpc, mając na uwadze wynik postępowania apelacyjnego.

Agnieszka Żegarska Mirosław Wieczorkiewicz Jacek Barczewski